

**Valda stycken utur
akademie-adjunkten Carl Wilh.
Böttigers numera ur bokhan...**

Böttiger, Carl Wilhelm,

81 A Br.

BÖTTIGER, C. H.
VALDA STYCKEN

Hitt. Sv.
(Pr)
o

Skalustet
1843.

Vett. Sv.
Vil (Rv)
1843
(1843)

Wald a Stycken

utur

Akademie-Adjunkten

Carl Wilh. Böttigers

numera ur Bokhandeln utgångne Skrifter,

tillika med några

af

P. N. Rodin,

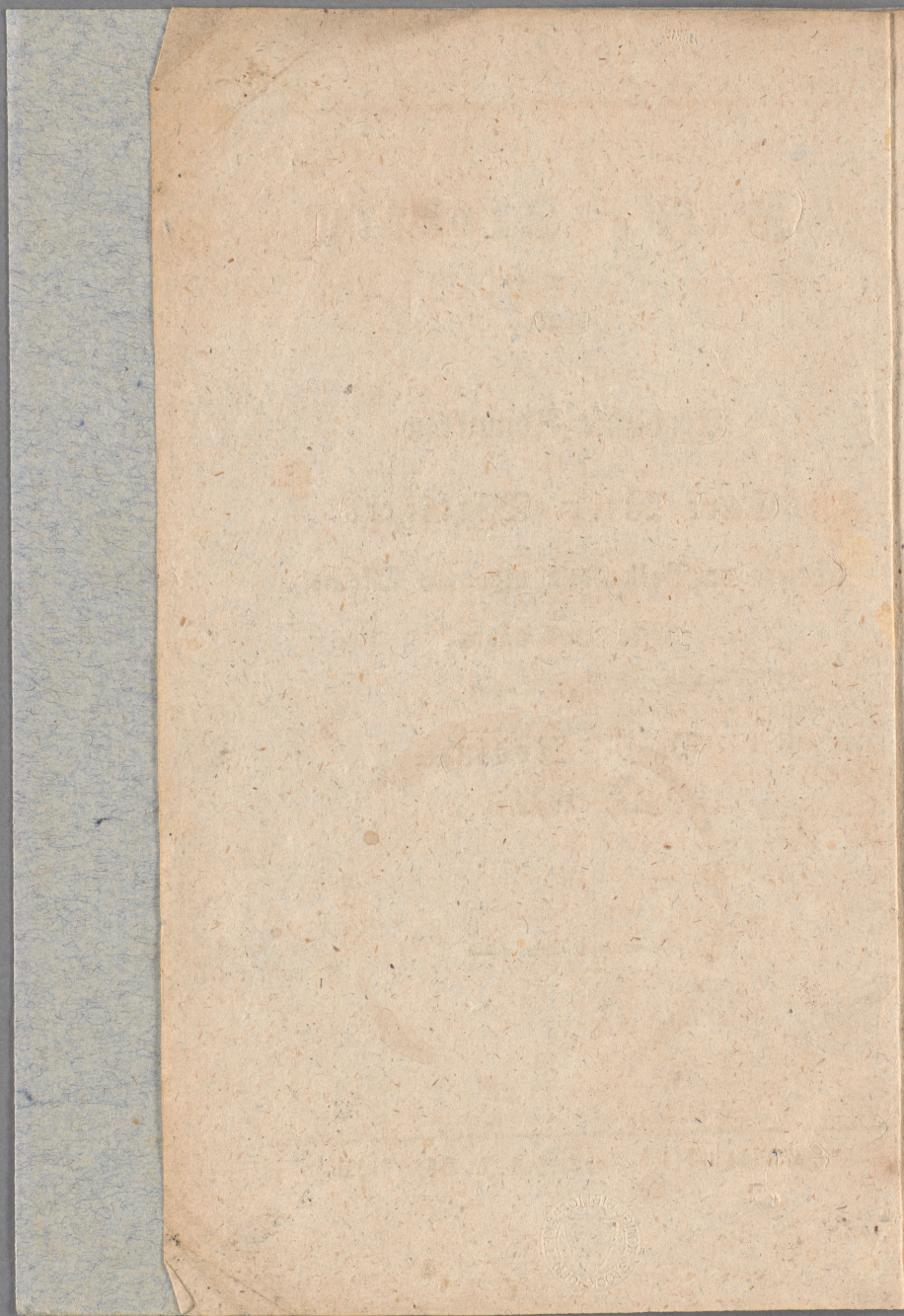
Filos. Magister.

—

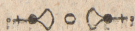
Helsingfors 1843. Tryckt hos J. Edderström.

Dupl

Sånger af C. Wilh. Böttiger.

LII

H. K. H. Kronprinsen, Sång affjungen i Ups
sala dagen före Gustaf II Adolfs
Minnesfest 1832.

Den andre Gustaf kom ibland
Till lagerkransad elf,
Och här på minnets Segerstrand
Wann segrar, som Du sjelf:
De kostade ej blod, ej Mån,
De spredo ljus och glans
Och woro förebud till den,
Som snart wid Lützen wanne,
Som Han, för ljuset kämpar Du,
Som Han, Du hör of till!
Och hjeltesfuggors högtid nu
Med of Du dela will:
Du reser Hjeltens minnesstod,
Skänkt af den Konungs hand,
Som sjelf wid Elbens klara flod
Sig segerkronor band:

Som nu har stödt sitt kämpaswärd
Mot ekens trygga stam —
O Oscar! bär vår hyllningsgård
Du till Carl Johan fram!
Och säg, från Sädersns Kröningsstad,
Hur gammal och hur ung
För äran offrar lyckan glad
Och lifwet för sin Kung.

Och säg Ditt eget hjerta se'n
Hwad Du har läst i wårt:
Att Nordens kärlek brinner än
Då sekler stöcknat bort!
Hell Dig, som mottog Hjeltars arf,
Lys segerns fester nu!
Wi helsa glade det tidehwarf
Dwars morgonsol är Du.

Ynglinga-Sång kring Wasas buste.

Upp till Er, I höga två Gustafwer!
Blicka wi i astraodnans glöd.
Seklers natt Er ära ej begrafwer,
Edert minne rådes ingen död.

Lysen, lysen härligt för oss unga,
Att hos oss Er heltekraft må bli!
Att wi ljusets segrar ej blott sjunga
Men oss sjelfwa winna dem som I.

Sänken djupt Er stråle i wårt sinne,
Klara stjernblad i vår äras krans!
Att hwar ynglings bröst fylls af Ert minne
Såsom häfden fylls af Eder glans.

Ord till Musiken wid Filosofie-Magister-Pro-
motionen i Upsala Dom-Kyrka

den 14 Juni 1833.

Wår Gud är of en wåldig borg,
Så wi med fädern sjunga:
Han tröstar ån de gamlas sorg
Och fröjdar ån de unga!
Ejus blir hwac ynglings stig,
Blott han följer Dig,
Som steg till jorden ned,
Som bad för of och led
Och gõt Ditt blod på korsen.

Att följa Dig blir of så wål,
Fast forger skymma wågen
Din Ande hwiskar till wår själ
Hwar himlen är belågen.
Hwad är lifwets usla stånd
Mot Din himmel wård!
Hur fort är allt förbi,
Men Eron skall ewig bli
Och Kärleken och Hoppet.

Och Eron skall tända upp sitt bles
Och bröta molnens löja,
Och Kärleken skall lugna of
Når Hoppets löften dröja.
Du till slut dem fyller nog,
Du, som för of dog!
För Dig wi lefwa må!
I Dig wi somna så,
Af Dig en morgon wäckas.

Till Fosterbygden.

Du land, hwars berg af purpurfken förgyllas
Wid wakans*) slag i sommarnatten lång,
Låt af din friska flågt mitte hjerta fyllas
Och fyll med dina fjellars kraft min fång.
Allt skönt, allt stort skall ån i Norden hyllas,
Wid fröjdeljud af glada floders språng;
In är vår Nord sin gamla wana trogen,
In klingar årans bragd i furuskogen,

Du sköna land, som mig en Majdag wäckte
Till anblick af de blåa hwalfwens ljus
Och, likt en moder, samnen möt mig räckte
Och smekte mig wid swala källors sus,
Och med din himmels rika stjernduk täckte
Mitt djupt i dalen gömda faders hus!
Hur gläds jag ej att vara född i Norden,
I Wasars bygd, den skönaste på jorden!

Wål är du wandt att ofra hjeltar amma,
Som ut att kämpa mot en werldedel gå;
Din fordna kärlek är dock ån densamma,
Din moders-sjål skall ej min fång försmå.
Wål är jag stolt när dina blixtar flamma,
Dock gläds jag mera åt din himmel blå;
När han har sina stjernor tändt de klara,
De hwiska ned: o gläds att Swensk få vara.

Mitt Fosterland, du frejdade, beprydd!
Nåst Gud det käraste är du hälfd,
Nåst Religionen dyrbarast att skydda,
På dig jag glad will lefwa, glad få dö.
Och åfwen blott som Fosterland, en hydda
Jag bör mig önska der, och se'n en trofast mö,

*) Wakans, en Nordisk Fågel.

Som gläds med mig hur Sweas himmel blänker
Tills Sweas jord en graf of bågge stänker.

På första Söndagen efter Trettonde-
dagen.

I vårt hjerta lågor brinna
Tända af en himmelsk makt,
Söker och i skolen finna!
Så har HERREN JESUS sagt.
Söker ej hwad fögtigt grönskar
För en stund på glädjens stig!
Söker ej hwad werlden önskar;
Söker endast mig, blott mig!

Fly må glädjen — ej wi söra;
Ewiget blir dock HERrans Namn.
Gläd vårt sökande wi börja,
Gläd det slutas i hans samn.
Sucka hjertat må med oro,
Sörja att det irrat sig.
Ack hur sälla före wi woro,
När wi sökte Dig, blott Dig!

Men bland willorna och stården,
Till sin tröst vårt hjerta mins:
När du tappas bort i werlden,
Du i Templet återfinns.
Der, från jordens sorger fria,
Våra själar lysta sig
Och, likt Josef och Maria,
Nu de söka Dig, blott Dig.

En gång i det Tempels salar,
Dit blott döden nyckeln har,
Sitter Du så mild och talar,

Och gör hvar förhoppning klar.
Der skall ingen gråt mer vara,
Ingen suck skall höra sig!
Ev, bland flydda wänners skara,
Vi ha funnit Dig, blott Dig.

Guldsmeds-Dottern.

En Guldsmed stod i perlobod,
Juveler lyste der:

"Min bästa, dyraste klenod
Det är dock du, Helena,
Min lilla dotter kär!"

En ståtlig Riddare steg in:
"God morgon flicka huld!
God morgon käre Guldsmed min!
Gör åt min brud en krona
Af perlor och af guld!"

Snart kronan stön man färdig fick,
Med glans ur solens barm:
Helena då med sorgsen blick
När hon war helt allena
Den hängde på sin arm.

"Ät hwad den bruden lycklig är,
Som kronan får en dag.
O! skänkte mig den Riddarn kär
Blott liten krans af rosor,
Hur glad blef icke jag!"

Kort efter Riddaren steg in,
Besåg den kronans guld:
"Gör nu, o käre Guldsmed min!
En ring af diamanter
Ät för min brud så huld!"

Snart ringen skön man färdig fick,
Rik ädelstenen tog:

Helena då med sorgsen blick,
När hon var helt allena,
Den halfe på fingret drog.

"Uck hwad den bruden lycklig är,
Som ringen får en dag.
O! skänke mig den Riddarn får
Blott en af sina lockar,
Hur glad blef icke jag!

Kort efter Riddaren steg in,
Besåg den ringens guld:
"Rått wäl, o käre Guldsmed min,
Du smitt de rika skänker
Allt för min brud så huld.

Men att jag säkert weta må,
Hur dessa passa nu:
O! flicka låt mig pröfwa så
På dig min sästmös smycken!
Hon är så skön som du."

Det war en Söndagsmorgon klar,
Och dertför flickan skön
I dag med särskild omsorg bar
Sin hwita helgdags-klädning,
Att gå till Kyrkans bön.

Hon blygsam stod med kindens glödd
En ros i liljeband.
Han satt på henne froman rödd,
Han drog på henne ringen
Och fattar hennes hand:

"Helena skön, o hör mig nu!
Mitt skämt en ånde tar.

Den hulda bruden sjelf är du,
Att den jag gyllne kronan
Och ringen ärnat har.

Bland perlor, guld och ädel sten
Flöt barndomen för dig:
Det skulle dig berekna re'n,
Att du till höga åran
Nu ingå skall med mig.*

Sånger af P. N. Rodin.

Konung Gustaf I och hans Söner; till minne
af Kung Carl IX, i anledning af E. W.
Böttigers sång till de två Gustafwer,
na, der Carl är förbigången.

Hell! Dig o Basa, som gick här i Norden
Till sanningens, fridens och ljusets försvar!
Hwad satan blef kuswad af Dig här på jorden
Det vittnar historien för en och för hwar.
Din ärelust war ej med swärdet att kroka;
Men drog du det war det att fångar förlofa;
Dig i din Att blett din Sonson uppnått.

Uf Dina tre söner de två woro swaga:
De woro ej lysta af Anden till frid,
Men sökte hwarandra att trolöst förjaga,
Och afgingo sköpligt ur ärelöds frid;
Den tredje en Man war med kraft till att skydda
De Swenske, för list och för Polacken brydda,
För Danskar och Ryssar: hans namn det war
Karl.

En fattig, men Gudfruktig mans af- lägsna älskarinna.

Jag sjunger om den mö, som i mitt hjerta
Sitt säte har och är en älskad wån
På annan ort, hwars sorg mig skulle smärta,
Men om hon gläds så glädes jag igen.

Hon är ej rik och ej af werlden fräd,
Men hon är dygdig och hon fruktar Gud;
Hon är med Christi tro och kärlek fräd,
Och hennes glädje är trons harpoljud.

Hon har wäl icke än mig trohet lofwat,
Men jag dock tror att jag är henne kär;
Ty Gud har mig med tro och hopp begåfwat,
Som jemte kärleken, den största rikdom är.

Och har jag kärleken och tron och hoppet
Så är jag säll och salig derutaf,
Och klagar ej hur Gud han sticker loppet:
Han ware läswad för allt godt han gaf!

Guds Nåd.

Sjung om Guds nåd, du är ej wård en gåfwa
Om du ej älskar den som gifwit den:
Huc mycket mer bör du den H:G:ren läfwa
Som alle har gifwit, alle kan ta igen!
Ej kan du tro att det går an att sofwa
Då man bör skynda till en trogen wån;
Ej någon wån kan finnas uppå jorden
Så god som J:esus: tro de säkra orden.

Hvem är som skapat allt och alle bewarar!
Jo det Gud Fader är, som gaf sin Son
Och wåg berede så länge nåden warar

Att motta salighet deroppifrån,
Han för de trogna ej sin godhet sparar,
Om desse är han sonnerligen mån;
Ja han är snar att med sin Helga Anda
Beskydda, helga och gå städs tillhanda.
Men Han ock söker alla dem som wandra
Emot hans Budord uppå willan stig,
Om de bekänna att de icke klandra
Hans sätt att åter föra dem till sig;
Ock wilja äfwen gerna lära andra
Att emot detta sätt ej föra Frig:
Och detta sätt är tron på Jesum lära,
I Hans Namn, bön, sann bättring och Guds ära.

Den första Wärdagen, som 1843 inträffade den 4 Mars.

Var helsad wärens första dag!
Jag ser med nöje och behag
Att nu är solen icke swag
I kraft mot snö och isar.
Du är så ljus, så mild och stön,
Fast marken ej ännu är grön,
Fast freden hwila under snön,
De lifwas dock och uppstå.
O! bild af den uppståndelse
Som en gång skall i werlden se,
Då människorna skola se
Guds Son med Anglar komma.
Som Solen nu upplifwar mild,
Så är hon äfwen ock en bild
Att den är icke från Gud skild
Som gläds åt Jesu ankomst.

Förtrostan.

Var ej förskräckt om olycksbudskap heta,
Då du har JEsus, som dig ger sin band:
Han som fått stormar i ditt hjerta heta,
Han kan ock sätta olyckan i band.

Men hwad! finns olycka för den som äger
I hjertat fast sin bästa hjälpare?

Nej! JEsu kärlek allting öfverväger,
Den honom äger råds ej stjälpare:

Det största goda är åt den förwarade

I JEsu åsyn på Guds höggra hand:

Han har det högt för sina barn förklarar

Att der upplohas alla mödors band.

När du det wet, hwad rör dig då den glädje

Som darrar äga i sin yra stånd?

Förakta den, min wån, tillståndse

Du ej ett afsteg från en bättre werld!

Allskandes Samtal.

Jag älskar dig än

Min älskade wån!

O! känn mig igen!

Din kärlek bekänn!

Jag känner igen

Dig älskade wån,

Och älskar dig än!

Din sällhet bekänn!

Min wån den Bäste.

JEsus är min wån den bäste;

Öfwer allt hwad tänkas kan
Är han så min borg, mitt fäste,
Att ej satan seger wann
Eller någon framgång fick
Då han till min ofärd gick
Och mig wille nederstjelpa;
Ty JESUS Christ af Nazaret
Mig ledde på det bästa sätt,
Och bistod till att hjälpa.

Guds Låf.

Jag will så gerna prisa Gud och låfwa
Hans stora ära, under, kraft och makt,
Hans Majestät; men ingen sängargåfwa
Tillfyllest säger hwad man wille sagt
Om all Guds storhet: sådan är vår HERRE —
Att icke älska honom wore wärre
Än alla plågor, större, som ock smärre —
Jag säger endast: knäfall och tillbed!
Guds låf i hjertat är: det rätt tillred!

Det will jag endast lägga till att bönen
Skall ske i Sonens JESU Christi Namn;
Ty han den HERREN är som skaffar lönen
Ät dem som tro och fly uti hans famn:
Han med den Helge Ande dem ledsagar,
Och lär dem göra det som Gud behagar,
Så att de uti sina alla dagar
Blott då Hans wilja sker sig fröjda fast,
Och de på nytt födde ha ingen last.

Och icke blott Han uppå jorden leder
Dem med sin Ande, men i Himmelen

För dem en salig boning Han bereder,
Att der så ewigt hemma wara se'n,
Och ewigt salige trons frukter skörda
För det att de här haft ett ok, en börda
Som lustigt är och lätt: de bli bönhörda
Och känna himmelsk fröjd hwarenda stund
Samt låfwa HERRen Gud af hjertats grund.

Så är alle enskilt låf en hjertats hyllning
Af Guddoms-Majestätets stora dyrd;
Och jag will icke göra den beskyllning
Att hjertat låfwar minst då tungan mest blir styrd.
Men uti Templet der bör HERRans åra
Höglåfwas, så att alla kunna lära
Att Zions Gud är wård att låf hembåra:
Man har Guds Nåd och gåfwor ej bekänt
Om man ej allmän låfsång honom sändt.

Jesus ankomst till domen.

Det är så ljusst att här i lifwet hoppas
En bättre framtid, och att det som knoppas
Skall en gång utlå till en hårlig gren,
Långe ljusware dock är att kunna känna
Att rätta skörden för hwar ren och oren,
Till glädje eller qual, blir ej i denna,
Men i en kommande oändlig tid.

Hur skall det kunna finnas något hjerta,
Som är så känslolöst för fröjd och smårta
Att ej besinna att till doms en gång
Skall menckoslägget inför rätta stånda,
Se'n hwar och en stått upp ur graswen trång,
Och dom bekomma om till qual och wånda

Det skall förkastas eller saligt bli.

Och den som komma skall att werlden dömma
Är HERren JESUS, som du ej får glömma
Att få till wån förinnan du här dörr:
Ty ingen är som nånsin kunnat göra
Guds wilja, och ej heller blir som gör
Hwad honom, då sin dom han går att höra,
Rättfärdigar förutan JESU nåd.

Men den får icke smaka denna nåden
Som ej i tiden lyde de wisa råden,
Som blifwit gifna uti det Guds Ord
Som JESUS sjelf och hans Apostlar gifwit
Till ljus och ledning här på denna jord:
Det Ordet som af sanningen är skrifwit
Skall ock med sanning dömma ond och god.

Hwad glädje blir ej se'n i Himlens salar
För dem till hwilka HERren JESUS talar:
Nu kommen I wälsignade, som lyde
Mitt Ord, och hafwen sällast er befunnit
I min bekännelse, och ej förtyde
Min sanning uti lögn; mitt blod har runnit
Till salighet och frid och härlighet för Er!

Men deremot, hwad qwal i afgrunds låga
För dem som dömmas till en ewig plåga,
Då till dem sägs som icke troet Guds Son,
Ej följt Guds Ord, men uti willor trefwat:
Ifrån mig bort i ewig pina gån,
Jag er ej frålsa fått fast jag har lefwat
På jorden, der jag lidit och på Korset dött!

Tänk på din Skapare i din ungdom.

Det är så godt att hafwa till försöning

En Frälsare, då ingen syndare

Förutan det kan komma i Guds boning:

Ej någon far och ej förmyndare

Så fostra kan ett barn af Adam att det blifwer

Lycksaligt om Gud nåd för Jesu skull ej gifwer.

Då alla synden ärse kan ingen tuktan

Rättfärdighet förskaffa någon själ

Som ej i Jesu tro och i en helig fruktan

Upplyfter hjertat till Gud Fader wäl,

Wår Skapare, som har så mycket godt förlånat,

Men fordrar ock för det att hjertat honom tjenar.

Ey utan kärlet finns ej någon lydnad

För Gud, som endast efter hjertat ser:

Det wore blott en mask och lånad prydnad

Uf skrymtan för den werld, som of omger.

Men ha wi kärleken så rycka wi med roten

Ur uppsätet allt ondt, och tråda rätt med foten.

Men ingen danas så af blott naturen

Att wara alldeles af hjertat mild;

Nej, ogräset wäl waitnas utaf skuren,

Men är af dem Guds Ord ej odlat bild.

Blott tron på Jesum Christ, i Helig Andes dager,

Kan undfå frid hos Gud och helighetens lager.

O! att dock alla måtte rättsligt tänka

Att sin ungdom på sin Skapare,

Och redan då sitt hjerta honom tänka,

Och icke bli ond lefnads apare!

Ju längre menniskan ej bön till Gud uppsänder

Om hjelp i Jesu Namn, ju swårare hon wänder.

Vi menniskor mest deraf kunna finna
Hur syndig synden är, och huru rättvis Gud,
Att han sin Son, för att förlofning vinna,
För alla dem som öfvertråde hans Bud,
Ej skonade, men honom till försoning sände,
Att lida och att dö på kors för vårt elände.

Hwad böra icke menniskor tillbaka
Af hjertat gerna, honom till behag,
All syndig lust och gerning rent bortskaka
Från själ och kropp, och alltid, dag från dag,
Rätt stå på hvar sitt fall i Jesu Christi dyrkan,
Ty deruti består den rätta tron och styrkan.

De Heliga Sakramenten.

Det kunde väl på wift sätt synas öfverflödigt
Att sjunga om de ting hwarom så många nämna,
Och i hwart Tempel verkställas; dock nödige
Att den som någon Samling rätt beståmt
Att väcka Gudsfruktan, får icke förbigå
Att äfwen nämna om Guds Sakrament, de två

Men här kan icke blifwa lemnad en utförlig
Beskrifning öfwer dessa så väl kända ting:
Nej, här blir endast gifwen en tillbörlig
Anmälan att om någon går omkring
Guds Helga Sakrament och dem ej aktning ger
Blir aldrig omvänd, mörker i ljus ser.

Först Döpfelsen, hwarom vår HERRA Jesus

sade:

Att salig warder den som tror och blifwer döpt
Men den ej tror skall bli fördömd, tillade;

Ty den är ej från sonden återköpt.
Men, kära själ! skall Gud sin nåd ej byta
3 wrede, får du Döpselsen ej byta.

Det andra Sakramenter, heliga och dyra;
Är Natwarden, som HERren Jesus Kristus låt
Instittras till äminnelse af sig; o! hwilken pra
Den menskas wore, som förgåte det.
Men pröfwe menskan om hon är wärdig
Den höga Måltiden, i tro och bön botfärdig!

Till den Helige Ande.

Helge Ande! hjertats fromma,
Själens skatt, min högsta fröjd!
När Dig tackas till menskan komma
Bli hon fri och högst förnöjd;
Sanningssljus! ej willoffen!
Klar, som dagen, är och ren
Menskosjälén, som Du lysar
Kroppen, (Templet,) som Dig byser.

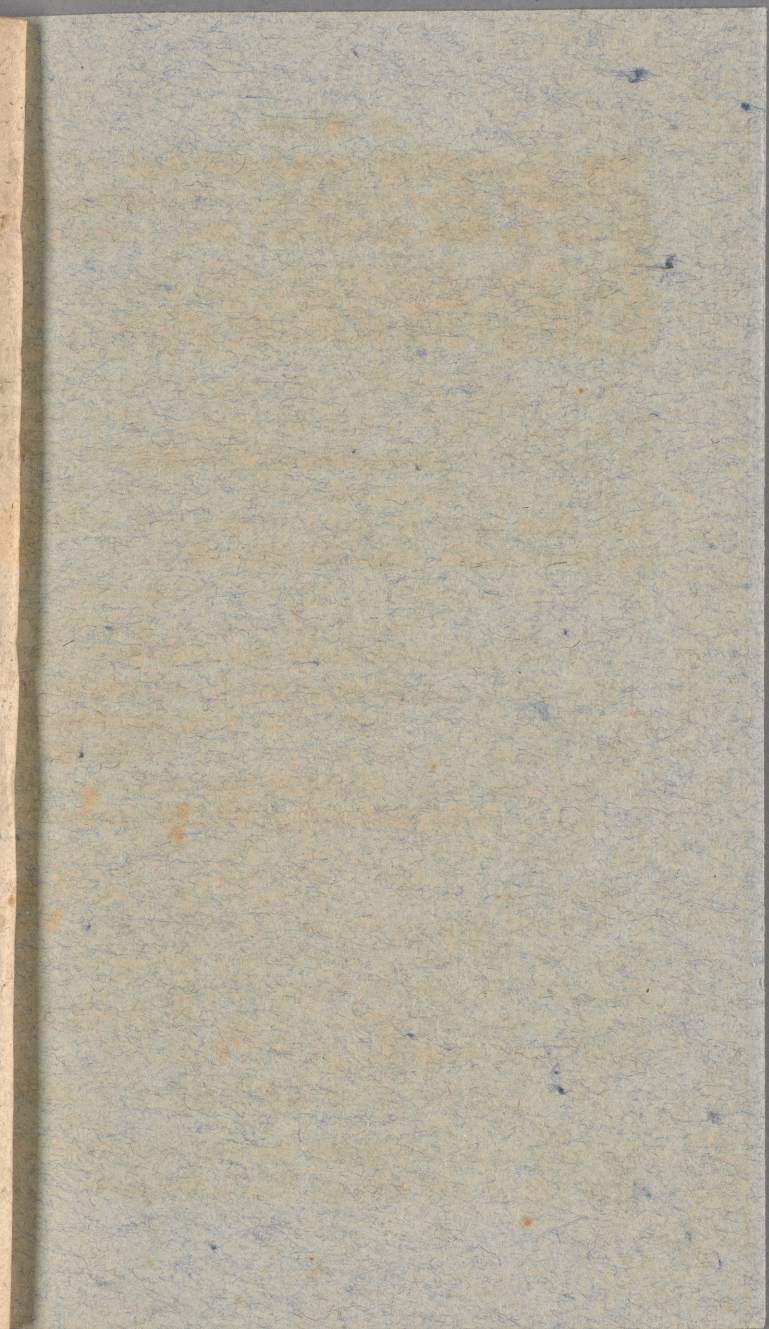
Men ej kan en dödlig tunga
Rätt Din ära tala ut:
Den som om Ditt låf will sjunga
Finner alldrig något slut;
Du är ewig, alle förmår,
Den af Dig sin ledning får;
Den alle motstånd öfwerwinnet
Och till saligheten hinner.

Uti fötter född och uppstådd
Jesus Kristus HERren är,

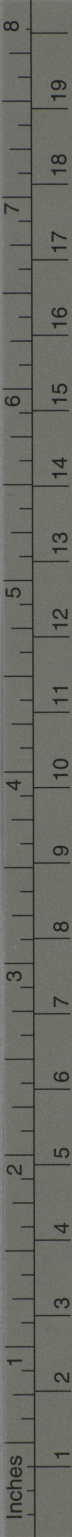
Som för oss gör Himlen uppnådd
Med Guds Helge Ande får ;
Derför ske, med glädje stor,
Gud, som uti höjden bor,
Fader, Son och Helig Ande
Läf, som gåte så mild tillhande !

Priset är 6 S. Banco.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

